

•ΤΟ ΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ•

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΕΛΟΥ ΚΑΤΣΕΛΗ

“Από της ἐλληνικῆς σπηλιῆς ἔξει-
θοσθί” καὶ πάλιν ὁ μεγαλέτερος
θεατρικὸς συγχρασέας τῶν αἰώνων.
Γουΐφαρδ. Σαζέπτ, πούν γεννήθηκε
μιὰ φορά στὸ Στράτοφρον καὶ τοῦ
μέλλεται πολλὲς φορές νά πεθάνει
σαν ἐκτελεῖται από «Μερικούς» θά-
σούς μας.

Την ἐκτέλεση ωμή την ἀντλομβά-
νιον διῆ στη μεταφορική της θεσπρι-
τή έννοια, άλλως διώτας τη νοεί — κα-
τά τὸ φίλο κ. Ποριώτη — μὲ τοὺς
γαλαύλιους της ή καθαρέουλονα. «Ἐκ-
τέλεση...» θυσιατική, κύριος καὶ ήμικός
σύντομργός, η φορά αὐτή, ή ήποτε
δέ, ή διευθύντρια καὶ ίδιοκτήτρια
θεάτρου, ή προταγωνιστρια, σκηνο-
θέτρια κυρία Κατερίνα. Ἀνθρέα-
πον, που «ἐξετέλεσε» τὴν πρασεμένη
βδομάδα απὸ τὴν σκηνής της — χο-
ροστατοῦντος τοῦ βιδάου της καὶ ιε-
ροστατοῦντος ἐν κατσουκικῇ σιγῇ,
πλήξει καὶ ἀσθμάτικού τοῦ κοινῷ της
τοῦ. Ζαΐζηπρο, που στα 1594-διέ-
προσει... τὸ Ἑγκλωπια τῆς συγγραφῆς
μιός κωμῳδίας τους: «τὸ μέμερον
τῆς Στργλάγας... καὶ ποὺ τὸ μέμερον
σε τώρα δ Νικόλος». Ο Ποριώτης,
τὸ οποῖο οἱ δεκαπενταύλαιοι
στίχοι επάκιως... ἐκτελοῦνται: μᾶς καὶ
συνεργάστηκε κι! αὐτός στο Ἑγκλη-
μα τοῦ μεγάουνοῦ «Αγγλοι ποιητή!!

Πρίν μπούμε στη σχετική άνωση της κωμωδίας όπου και θα δικαιολογηθεί από τα πράγματα η έπανω μας βαρετά κρύση, είμαστε ύποχρεωμένοι νά παθώμε τον ίανο γεγονός καθαλήκτη πυρωσίας, που έκθετε, το Ελληνικό θέατρο, τον πολιτισμό μας, και την δλή μας πονηματική ζωή. Και το γεγονός αύτο έιναι ότι: «Η Κατερίνα» Ανδρέσση κάνοντας έφεσο στην έναρξη της θερινής καλοκαιρινής της προσπάθειας με το άνεργο μας μεγαλοφύλαυρο, δίνει, διώσας όλοι μας περιφένωμες, νά διαφέρουμε με πρωτίστα γράμματα το συγγραφέα του Έργου, θεωρώντας καύρια της άποικο μικρό και εξαρτητική την οπης δουλειά της, δη παιζει ένα συγκριτικό φέδο, που στάσης ήχαρε, ή δέδει, και το θαύμα δλονών των σκηνών τού κόμου, έκεινη, φέρθηκαν διώδωμάν δοτίθεται. Συστηματικά, και επίμονα απόκρυψε σαν αυτό δύο λήγη της ήταν τεντροπή, παρά πολύ δεξιές τις διάβαθη μεταστικές της άγγειοις δετι, το έργο ήταν τού σαπίεπτο.

Ποιό ήταν όποιθεσουμε πώς ήταν τό^α
κινητό της δασύγχρωτης αιτήσης πα-<sup>ράλειψης, που δύναται να τυχάξει αλλά κα-^{κέκεμενή;} Οι συνεργάτες και οι φί-<sup>λοι του περιβάλλοντος της μας έδω-^{καν}
σαν την απόκλωνη δέιγμή του: Δέν α-^{χι}
φέρθηκε τό δυνατό του συγγραφέα^{σι}
από τό φύσιο, διτί τό ελληνικό κοινό στο
διασφαλίζοντας διτί τό έργο είναι το τρα-^{γούδι}</sup></sup>

ίσσος στὸ θέατρο της!! Πώς νὰ πι-
μένουμε μιὰ τέτοια φοβερή ἐμ-
πειλά; Οὐδὲ δὲν είναι ἔλαφρυτικὴ ἐ-
μπειλή, ὀλλά. Εναὶ καπαπελτῆς ἐ-
ννιατικά σὲ μιὰ καὶ καλλιτεχνίδα στὴν
κρήλη τῆς σταθμοδρομίας της. Είναι
τούκοι μιὰ αξιοποίηση πράξη της, όχι
αὖνατος σὲ τὸ έσαυτον της, ὀλλά

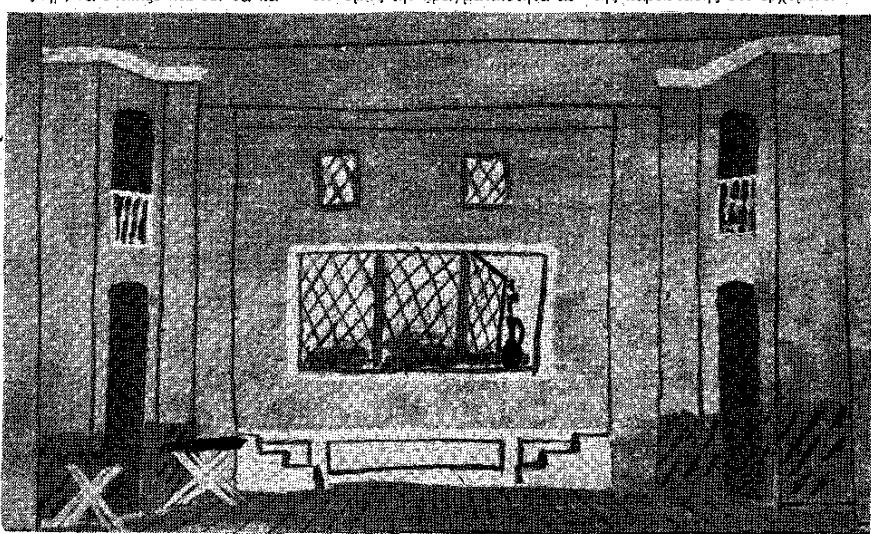
τώρα τελευταία, που έπινενες μιά πρωτική ζειδίνη πουνή στις σκηνές με τις οιχύνες της καταφύγευσες ή θερμοκυρρύ όμογκαλιά της φύσης στην έργων του Σαξίπερη, Έρχονται δρωπιών, οσκατήθρες στο νόν και την ψυχή, να την αφιβισθήσουν, αποσπαστός νά μας πείσουν ότι «δέλτηπρο, όν και είναι μεγάλος πολέμος, δεν πρέπει να παίζεται άλλα πολλούν και να διαβιβάσται». Και γιατί όλην συγγραφέα λέγεται αυτό; Για Σαξίπερη, που ή κάθε του σειρά, κάθε το λόγος γίνεται δράση, πονησία, ποταμός καθ ποι οι πλου-
ζίδες του μόνον στη μικρή του ποταμού βρίσκουν την οδοκληρωτι-
κή φράση τους. Μά τι γενοιστηρά-
σε διατασσότας ότι έδω. Τελευταία
οικιακού στόν τόπο μας, τὸν ἔγγραφαν
ετεῖς τοὺς δέ καμωδισθήσουν! Ο με-
σαρος ποιητής που σ' διλον τὸν κό-
θεωρείας δητι ειδικά για τὸ θέα-
την έγινε ποτὲ μεγάλεστρη πέραση
τὸν ιονίων ὡς κακωδιούργοφος παρά
τραγούκος, στὸ Ρωμεϊκό θεωρεῖ-
χρεώκαπτημένος! Κι! αὐτό πρός
αν τὸν θεατρού μας και της αρ-
μάτως μας!

Οι ἐπάνω ἀνοικότες, βέβαια, δέ θα
αυτοκαίησι την πατρίδα ἡνὶ Ιοὺ] δὲν
ὑποστήριζαν μερικοὶ θεοτρικο-
άφοι που μὲν τὸ γραφόμενόν τους
διεράσουν καὶ τὸ κοινόν, που δὲν
θέτει Ισχυρά κριτήρια καὶ τὶς
πτυχίες επιχειρήσεως καὶ Ζωῆς
τὴν προχειρότερα, τὴν διαφέναι,
διγνωσκαὶ καὶ τὴν Ἀλειφενία
δέν περιποιούσαν συχνά
απηκνέεις μας τὶς ἀρθρίτες δημιουρ-
γίας αἱρεῖς τοῦ Σελίγτερ, παρασυνι-
νότας πλωτογραφήμενα τὰ ἔργα
τόσα, ποὺ νὰ ἀπελεύθεται. Η ἐπά-
νωνη πατρί τῶν θεοτρικογράφων νὰ
εἴη ἀλήθεια διπο τὰ πραγμάτων. "Α
τελος φοβερή καὶ προνειρή, ποὺ θα
πρέπει τὶς οκτώ μέσα σαν ίδιο μὲν
χαράδρα, λύτρωσης Ψυχῆς καὶ
ψυκτικῆς" κι' ἀκόμα αὐτούσιοι
οἰνοποιοί καὶ πολιτισμοί.

άθε συνειδήτος πνευματικός έργος της ποδίας θάττερε τόν αισθητή την διάγκη νά δινεψεπού μέ σοφορότητο τό έγινε αυτό και τό κακό έχει φτάσει στο σημερινό γιανεί μάτα νέα καλύτεραν πήρε Κα' Ανθεράδη, που δύστελλο τός σπουδές στό ξενώπερο μέ δρι ξεκαταφρόνητη μόρφωση δενέχει τόνων δυντονιζόματα στόν μας και θλεπει, πίστης γιά μεγαλοφύτα θεοτρική που κληρονομε στις οικνές του κόσμου ένα αστο, καθ θειο μητρείο γιά αιώνας α του θαύματούν.

ΠΕΛΟΣ ΚΑΤΣΕΛΗΣ

Υ. Γ. Ή διάλυση του έργου και
της παρέβασης στο ένοντεσιο.

Η ΜΑΚΕΤΑ ΤΗΣ ΣΧΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΤΣΑΒΟΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ «ΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΤΣΑΣ», Θέατρο Κοπής Ανδρεάπολης.